

UDVARHELYI HIRADÓ

POLITIKAI LAP.

(Felelős szerkesztő: Becsek A.)

Jókai Mór meghalt.

Az ország szívéből megrendítő gyász hírére hozza a táviró-drót: **Jókai Mór, a költő-király tegnap este 9 órakor meghalt.**

Az enyészetnek komor, kísérteties, megdöbbentő árnyéka lebeg végig a mosolygó természet fölött. Hiába virasztott a beteg költő ágya fölött az egész ország, s aggódva leste a végzetet, a mely odaállt Jókai betegágya fölé, s fagyos kezét rátette Jókai homlokára.

Hiába volt a gondos ápolás, hiába a nemzet forró imája: Jókai Mór meghalt.

A gyászhir megrázza egész Magyarországot; a nagy mester bevége földi pályáját és lelke az elemekbe olvad. Benne kis hazánknak nagy büszkesége hagyta el a földi lét határait, hogy végleg átmehessen a halhatatlanságba.

A magyar géniusz gyászolva áll oda a ravatalhoz, melyet a nemzet emel neki, s az egész nemzet nevében siratja el a magyar faj teremtő szellemének kimagasló tanuját, aki egész világ előtt becsületet és tiszteletet szerzett fajunknak és nemzetünknek.

Nagy a mi gyászunk, de nagy a mi büszkeségünk is, midőn Jókai Mór koporsójára gondolunk: gyászunk, hogy elvesztettük őt, büszkeségünk, hogy eddig birtuk, s hogy nekünk marad örökkön-örökké! . . .

Megilletődve a fájdalomtól, összeszorul a szívünk, hogy a magyar nemzethez közel álló nagy és mérhetetlen veszteségről adunk hírt.

Talán felfogni sem bírjuk most e pillanatban, midőn a feltörő zokogást kell visszafojtanunk, azt a veszteséget, melyet Jókai halála teremt a magyar irodalomban. Csak azt érezzük, hogy nagy a mi veszteségünk, nagy a fájdalmunk. A Hargita bérczeitől végig az országon eladdig, hol a nap a tengerbe vész el, nagy zokogás kél Jókai halála nyomában. Elszállott az ő nemes lelke, lezárdtak örökre a szelid kék szemek: s a csapás szörnyüése alatt megrohadunk . . .

Költőkirály volt Jókai. Csakhogy nem a népek adtak neki országot, hanem ő adott egy egész világot nemzetének. Oly szépséges regényvilágot teremtett meg Jókai költészete, amilyent csak az álom jótékony tündérnői varázsolhatnak a szemhéjak alá. Kicsinyke kis tolla milliók lelkének adott sasszárnyakat, melyekkel felemelkedhettek a képzelet paradicsomába. Volt-e, lesz-e kedvesebb kertésze az ábrándok paradicsomának, mint Jókai Mór?!

És most az agg költő-király ott fekszik ravatalán, pedig mindig korán jött volna a halál Ő érte.

Jókai állapota már hosszabb idő óta nagyon komoly volt. Nizzában keresett legutóbb enyhülést betegségére; innen a napokban tért vissza, amikor a nagy légváltást a 80 éves költő nem bírta ki, míg tegnap este a katasztrófa bekövetkezett.

Nagy a mi gyászunk és bánatunk, s egygyel kevesebb ama immár nagyon kevesek száma, kik megalkották az új Magyarországot.

Ime megtért pihenésre, örök nyugalomra az, aki egész életében a hazájáért dolgozott; akinek lelke, szelleme műveiben itt él örökké és élni fog időtlen-időkig, a míg fehér rózsza, piros rózsza fog nyitni a zöld kertekben.

Az ország gyászba borult. E gyászban vegyen részt külsőleg is Székelyudvarhely városa. Gyászlobogókat lengessen a házak ormán a májusi szellő.

Haláláról a következő táviratot vettük.

Budapest, május 5, éjjel 11 órakor.

(Érkezett 6. d. e. 9 ó.)

Jókai Mór haldoklik.

(Saját tudósítónktól.) Jókai Mór este felé nagyon elgyengült. Fél kilenczkor a mellékszobában Korányi tanár Strikker házi orvossal konziliumot tartott, amiközben Jókai fájt érverése megszűnt.

Az orvosok besiettek a beteg szobájába, s mesterséges légzési kísérleteket tettek — de hasztalan.

A költő-király meghalt.

Csak hamar beállt ezután az agonia, mely 15 perczig tartott.

A halál 9 óra 16 perczkor következett be.

A gyászról nyomban értesítették a kabinet irodát, Tisza gróf miniszterelnököt. Jókainé a katasztrófa bekövetkezése óta eszméletlenül fekszik.